

La decadència de la Catalunya autonòmica

written by Llorenç Prats | 6 de març de 2021

La gent ja sap que les solucions no poden venir d'Espanya. L'Espanya monàrquica que empara la corrupció no és la via. L'Espanya franquista on impera l'autoritarisme tampoc és la via. L'Espanya com lloc d'emigració d'acadèmics i intel·lectuals és un fracàs. Els catalans ho saben i per això ja han pensat i decidit fer el seu país. Un país que respongui a la seva nació. Al seu poble.

Altres nacions del món han fet igual. USA va fer el mateix quan es va independitzar. La metròpoli, a Londres, era un focus de desgast, era un sistema extractiu de les seves energies. I és així que van emprendre el seu camí i van reeixir. Avui USA és un model de progrés i iniciativa que inspira a molts catalans. Allí hi treballen i aprenen molts dels nostres, en empreses capdavanteres de les quals tots ens servim.

Els catalans hem descobert que no podem esperar. La decadència autonomista és minoritària i ja queda només en mans del més vells, els que no entenen de risc ni de progrés. En una imatge, d'altres temps, que encara continua oferint Foment del Treball. Un ambient resclosit de ressentiments i capelletes.

Catalunya, des de fa un temps, i al marge del que diguin els seus polítics, emergeix cada vegada més compacta, sabent que el seu destí ja ha estat triat i és innegociable. Aquest destí és la independència nacional per mantenir i recuperar el pols perdut. Les seues espanyoles del poder dins i fora del país ja desconfien sistemàticament dels catalans. Saben, i encerten, que qualsevol acte o gest està destinat a fer, més aviat que tard, un intent definitiu per recuperar la independència. I per tant, per part de la població, la lleialtat dels polítics

catalans està contínuament sota escrutini en clau nacional per materialitzar el resultat del referèndum d'autodeterminació. És una fita encomiable que no para de créixer i expressar-se. És un viatge cap al món com a catalans. Únicament, com a catalans. I falta que fa.

Hi ha un excés de prudència. Sobretot, des de la matussera reforma de la llei orgànica del Tribunal Constitucional, segons la qual alguns poden perseguir els altres per raons polítiques. Vet aquí les raons de la decadència de la Catalunya autonòmica, s'ha quedat sense expressió política. Sense veu. La Catalunya autonòmica és, és just dir-ho, una divisió permanent en una lluita fratricida per aconseguir parcel·les de supervivència. Entre ajuntaments, entre àrees del govern, entre empleats públics, entre famílies i veïns, entre professionals i clients. És un món atomitzat sense cos nacional que lideri un futur de feina, salut i projectes.